

BIOGRAFIJA

Gorza Nataliya

akademska slikarka, rojena 1973 v ukrajinskem mestu Černevci. Mesto je podobno Ljubljani. Živim in delujem v Ribnici in Ljubljani.

Moj naslov:

Škrabčev trg 4, 1310 Ribnica, gorzanatalia@yahoo.com

Izobrazba:

Akademija za likovno umetnost - slikarstvo, Univerza v Ljubljani, študij v letih od 2005 do 2009 pri profesorici Metki Krašovec. Diplomirala sem junija 2010..

Skupinske razstave – izbor ...

2008, Galerija Severija - Koper, Razstava študentov slikarstva ALU.

2008, Ex-tempore Piran, Mestna galerija Piran.

2009, Galerija Velenje, Razstava študentov IV letnika slikarstva ALU. 2009, Galerija Kud France Prešern, Razstava absolventov slikarstva ALU.

2009, Galerija Miklova hiša, Razstava slikarjev in kiparjev iz Ribnice in Kočevja.

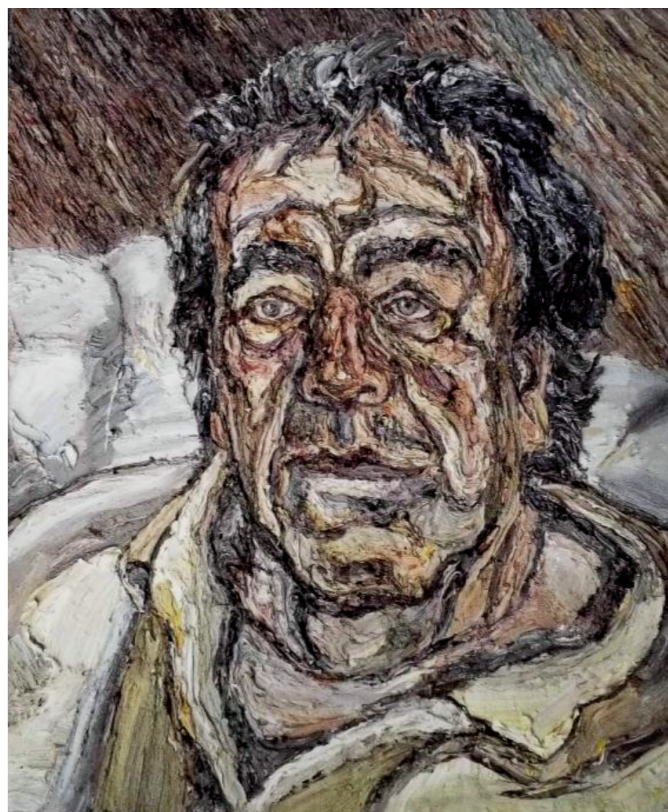
2012, GR Ljubljana, Majski salon 2012.

2012, Izbor slik DLUL, Galerija Inštitut Jožef Stefan, Ljubljana.

Samostojna razstava

2011, Galerija Kulturni center Ravne na Koroškem, Portreti.

2012, Razstavní prostor Veleposlaništvo RS v Londonu, Portreti in Akt.

Portret, 80 x 60 cm, olje na platnu, 2012

Izdajatelj: Društvo likovnih umetnikov Ljubljana, Komenskega 8, 100 Ljubljana

Zanjo: Nataliya Gorza

Kustos: Vid Lenard

Organizacija razstave: DLUL

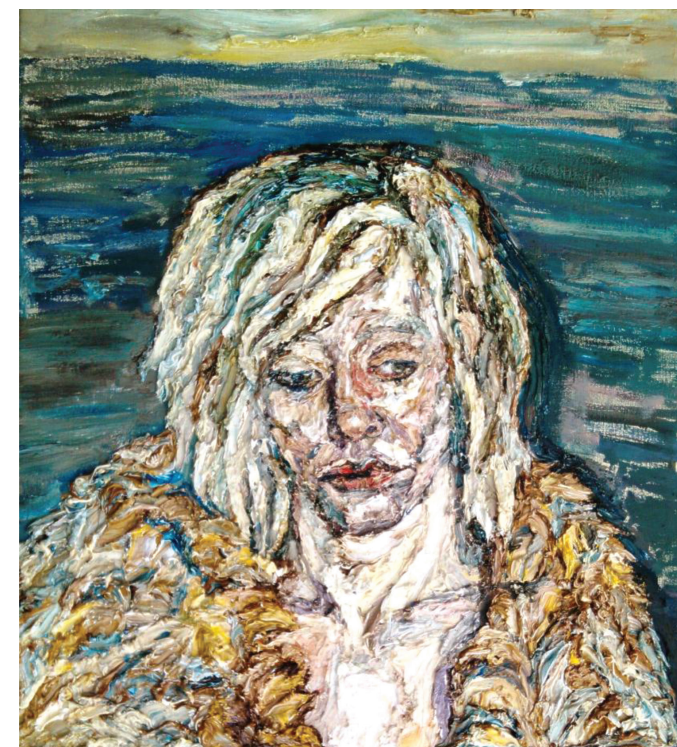
Oblikovanje vabila in zloženke: ARDI

Tisk: R-Tisk

Ljubljana, Slovenija 2013

NATALIYA GORZA

Portreti

Portret Dasha, olje na platnu 66 x 63 cm, 2012

Društvo likovnih umetnikov Ljubljana in Imago Sloveniae vabita na otvoritev slikarske razstave Nataliye Gorza

**v četrtek, 30. maja 2013 ob 19.00
v Galeriji Imago Sloveniae, Gornji trg 16.**

Kustos razstave je Vid Lenard

Natlya Gorza, Portreti

V galeriji Imago Sloveniae tokrat društvo DLUL predstavlja slikarko ukrajinskega porekla, ki je končala študij v Ljubljani in že dobro desetletje samostojno ustvarja v Ribnici. Morda ni odveč omeniti, da so se predstavniki na ljubljanskem Gradu ustrašili njenih neposrednih aktov in zavrnili sodelovanje. Gorza je namreč v (avto)portreth neolepšano predstavila človekovo resničnost med notranjim hotenjem in družbeno realnostjo poznega kapitalizma.

Gre za željo, da se prikaže celoten fizični status osebe, ki so ga izoblikovale reakcije na življenje skozi čas. Nanašanje grobih neobdelanih plasti barve, deluje kot metafora za sledove človekovih preizkušenj, ki jih je pustil čas. Gre za čisto slikarstvo- nanašanje neobdelanih plasti barv z lopatico in nožem, ki z določene razdalje postanejo plastična podoba. Barvna površina se raztaplja v podkožje, v utrip krvi žil in kit, vse do kosti, ki nabrekajo pod stresom življenja in njegove minljivosti. To je psihološki vpogled skozi barvno substanco, ki predstavlja zgoščenost življenja in je ekspresivni izraz slikarkinega pogleda na življenjska stanja, kot je denimo zlom upanja in hrepenjenja, trenutek ko subjektu ostane le še gola eksistenca. Predstavlja neposredno resnico za zastorom reklam in percepcije, ki jo oblikujejo množični mediji.

Debeli nanosi razkrivajo umetelnost slikanja, obrtniško spretnost, ki pa ne želi ponavljati nekega stila, ampak raziskati razmerje do zgodnjega ekspresionizma, na primer Muncha ali Van Gogha, ki sta deformirala oblike, da bi poudarila duhovna, eksistencialna stanja portretiranca. Ko je v času neoekspresionizma v osemdesetih letih iskala svojo ustvarjalno pot je spoznala, da so njeni učitelji lahko tudi naši umetniki- ne le Krištof, ki pušča upodobljence na pol poti med risbo in barvno gmoto, temveč tudi Emerik Bernard, ki je s svojimi palimpsesti -prekrivajočimi plastmi barv, vpisov in gest, predstavil abstrahirano dimenzijo časa. Vendar se med vsemi učitelji

zdi še najbližji Lucian Freud, z chiaroscurono obravnavo človekovega telesa, pod čigar kožo čutimo utrip mesa. Slikarstvo Natalyje Gorza z eklektičnimi elementi iz zgodovine slikarstva raziskuje duhovnost sodobnega človeka in vzpostavi kritično distanco do njegove usode.

Abstrakcija barvne substance je v nasprotju z akademsko risbo, zato so tudi svojevrsten upor pričakovanjem meščanske družbe. Temu se pridružuje še naturalistična razgaljenost aktov in stanja upodobljencev – ponižnost, odsotnost, zazrtost, odsotnost, praznina, golo bivanje. Zato so ti portreti tudi eksistencialna kritika meščanske družbe, ki pred moralo slavi ekonomsko vrednost posameznika.. Slikarki uspe pričarati soj globokega humanizma, čeprav so portreti strti in kot subjekti nevidni v naši družbi. Živijo za peščico, ki še ima dostop do nečesa kar imenujemo človek.

Najbolj neprizanesljiva je prav do lastne eksistence. V prazni sobi gola sedi na stolu s povešenimi prsmi, posušeno in nabrano kožo, ki rumenkasto blede na kosteh, ki silijo ven iz notranjosti telesa - zgleđa kot zapornica, ujeta v lastno bit in meščansko -patriarhalna pričakovanja. Žalostno in odsotno je zazrta v nedokončano (neuspelo?) sliko na tleh, zadaj pa je portret moškega. Ne, slikanje ne prinese zadoščenja, umetnost je Sizifovo delo, mučenje, da bi ujeli in kanalizirali čustva in stanja, ki so na koncu vedno nepopolna. Na drugem avtoportretu je brez čustev zazrta nekam daleč v odsotnosti vsakega hrepenjenja (Pogled ob morju). Avtoportret v Ateljeju kaže telo s poudarjenim okostjem, okoli katerega so kite, ki so napete in v pripravljenosti. Vidimo vpogled v podkožje - od kosti, prek kit in žil do mišičevja, vse je v krču, tudi obraz, ki je mestoma odprt do kosti, in s kožo stoterih odtenkov bele in rdeče, ki spominja na razpadanje živega telesa. Tam je nos poln svetlobnih odbleskov in senc, odprta usta in stisnjeni zobje. Avtoportret deluje nekje med jezo in prestrašenostjo. Spet drugje se je naslikala v krutem zavedanju minljivosti, s posušanim propadajočim telesom v stanju gole eksistence in odsotnosti čutenja.

(Avto)portreti nastajajo v času nevarnega vzpona meščanske družbe v času evropske dekadence in odsotnosti vizije, v kateri ima resno slikarstvo vlogo nesodelovanja - razkrivanja eksistencialne in neprijetne resnice – da smo prestrašeni, jezni in nevidni ter na poti k počasnemu in bolečemu umiranju. Hkrati pa nam sporoča tudi, da so ljudje lahko vidni, če se zazremo v njih in jih poskušamo videti v času, uči nas prodornega pogleda, ki vrača humanizem in sočutje, pogleda ki lahko naredi vidne tudi nas same, da nehamo igrati vloge in smo navsezadnje le to kar res čutimo in želimo, pa naj bo družbena realnost še tako nevzdržna.

Vid Lenard

Akt, Olje na platnu 200 x 146 cm, 2012-13